

Arrest

nr. 95 710 van 24 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DER HASSELT loco advocaat T. VAN GESTEL en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. F. A. A., die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 31 maart 2011 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 5 mei 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 10 november 2011 en op 20 maart 2012.

1.3. Op 24 april 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 25 april 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soennitische Koerd uit een gemengd huwelijk te zijn. U bent een inwoner van Bagdad en u woonde sinds uw geboorte in Kadhamiyah. Tussen eind 2005 en 2008 woonde u in Aziziyah, de stad waarvan uw moeder I.(...) A.(...) F.(...) afkomstig is.

Eind 2005 verhuisde u tijdelijk naar Aziziyah om er het staatsexamen middelbaar onderwijs voor te bereiden. Aziziyah was in die periode namelijk veiliger dan Bagdad. Tijdens de lessen leerde u N.(...) H.(...) A.(...) S.(...) kennen. Jullie werden verliefd en begonnen een relatie. Haar familie was echter tegen jullie relatie omdat ze verwachtten dat N.(...) met haar neef A.(...) H.(...) H.(...) zou trouwen. Haar neef A.(...) was de zoon van H.(...) H.(...), een vooraanstaand lid van de Dawa-partij en een raadgever van premier Maliki.

Eind 2007 werd u samen met een vriend in Aziziyah ontvoerd nadat uw vriend als deejay had gewerkt tijdens de voor de sjiieten heilige Ashura. Jullie werden ongeveer een week vastgehouden. Na jullie vrijlating keerde u met uw moeder terug naar jullie huis in Kadhamiyah.

In 2008 sprak u met de familie van N.(...) over een huwelijk. Aanvankelijk weigerde haar familie met een huwelijk in te stemmen. U slaagde er echter in om haar broer N.(...) te overhalen. In 2008 volgde in Kadhamiyah het traditioneel sjiitisch huwelijk. Het huwelijk werd voltrokken door N.(...), die daartoe gemachtigd was. Na het huwelijk keerde N.(...) terug naar Azziziyah. Enkele maanden later, op 7 december 2008, volgde het wettelijk huwelijk in Aziziyah. Nadat het wettelijk huwelijk voltrokken was, keerde u terug naar Bagdad. N.(...) bleef ondertussen in Aziziyah.

Eind 2008 of begin 2009 keerden de neef en de oom van N.(...) vanuit Zweden terug naar Irak. Ze vernamen dat N.(...) ondertussen getrouwd was en er ontstond een conflict tussen hen en N.(...). Enige tijd later werd u door haar oom gescreend. Hij ontdekte dat u een Koerdische soenniet was en hij meldde dit aan N.(...). N.(...), die er steeds van uit was gegaan dat u een Arabische sjiit was, vond dat u hem bedrogen had. Sindsdien koos hij de kant van A.(...) en H.(...). In 2009 kwam de oom regelmatig bij u thuis langs, soms vergezeld van zijn zoon of N.(...). Hij eiste dat u zou scheiden van N.(...), hij zette u en uw moeder onder druk en op een bepaald moment bedreigde hij jullie met de dood.

Op 7 mei 2010 werd u door onbekenden, vermoedelijk leden van het Mehdi-leger, ontvoerd in de Shola-wijk. Uw ontvoerders lieten u pas een maand later vrij, nadat uw moeder 30.000 dollar had betaald. Na uw vrijlating ging u opnieuw bij uw moeder in Kadhamiyah wonen.

De situatie met N.(...) sleepte in 2010 verder aan. Op 4 februari 2011 haalde u N.(...) op bij haar zus in Aziziyah. Jullie gingen naar het huis van uw moeder in Kadhamiyah en consumeerden er voor het eerst het huwelijk. Een dag later, op 5 februari 2011, kwamen de oom van N.(...), haar neef en N.(...) naar het huis van uw moeder. Ze waren vergezeld door enkele onbekende gewapende mannen. Nadat ze enkele schoten losten, vluchtte u het huis uit. U slaagde er in het huis van uw vriend A.(...) te bereiken. Later vernam u via uw moeder dat de mannen uw moeder hadden geslagen en dat ze N.(...) hadden meegenomen. Weinig later besloot u om Irak te verlaten.

Op 17 februari 2011 vertrok u vanuit Bagdad, richting Iraanse grens. U werd de grens overgesmokkeld in de olietank van een vrachtwagen. Daarna reisde u per vrachtwagen naar Turkije, waar u op 25 februari 2011 aankwam. U bleef uiteindelijk tot 25 maart 2011 in Turkije en u reisde vervolgens per vrachtwagen naar België. Op 31 maart 2011 kwam u in België aan. Nog diezelfde dag vroeg u asiel aan.

Na uw vertrek uit Irak vernam u niets meer van N.(...). Haar familie bleef uw moeder ondertussen onder druk zetten. Uw moeder dook daarom onder bij uw tante. Ook daar werd ze echter regelmatig bedreigd door de oom en de broer van N.(...). De oom waar uw moeder verbleef werd eveneens onder druk gezet. Uw oom besloot daarom dat uw moeder zijn huis moest verlaten. Bijgevolg woont uw moeder opnieuw thuis. Eind 2011 – begin 2012 hoorde u via een vriend het verrassende nieuws dat u vader bent geworden: uw vriend zag N.(...) immers met een baby op de arm in een hospitaal in Aziziyah. Ook een vriendin van uw moeder bevestigde het nieuws.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: identiteitskaart dd. 01/07/2009, identiteitskaart N.(...) dd. 01/07/2009, identiteitskaart vader, kopie identiteitskaart moeder, kopie huwelijksakte, woonkaart moeder, overlijdensakte vader en uittreksel uit bevolkingsregister, foto viering komst N.(...) dd. 04/02/2011, vijf foto's van oom H.(...) H.(...), drie verzendingsdocumenten DHL, politieklacht na inval in huis dd. 05/02/2011-17/02/2011, politieklacht na ontvoering dd. 07/05/2010-09/06/2010.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist dat u niet aanmerking komt voor de Vluchtelingenstatus of de Subsidiäre Beschermingsstatus. U slaagt er namelijk niet in om de door u ingeroepen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de

Conventie van Genève of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het commissariaat-generaal heeft namelijk ernstige bedenkingen bij uw verklaringen omtrent de oorzaak van uw probleem, met name het betwiste huwelijk met N.(...). De door u geschetste gang van zaken is namelijk zeer inconsistent en weinig geloofwaardig.

Dat u en N.(...) de toestemming kregen om te huwen staat immers volledig haaks op uw typering van de normen en waarden binnen haar familie. U verklaart dat N.(...) sinds haar jeugd toegewezen was aan haar neef A.(...) H.(...) (zie CGVS, 10/11/2011, p. 10), dat N.(...) uit een zeer strenge sjiitische familie komt en dat haar familie ten allen tijde wou vermijden dat N.(...) met een niet-sjiit of iemand van buiten de familie trouwde (zie CGVS, 10/11/2011, p. 9, 12 & 24 – zie CGVS, 20/03/2011, p. 6). Bovendien was haar familie van meet af aan tegen jullie huwelijk gekant (zie CGVS, 10/11/2011, p. 9 – zie CGVS, 20/03/2011, p. 6). Men kan hieruit concluderen dat haar familie veel belang hechtte aan de afkomst van huwelijkspartners en dat ze u niet als een geschikte huwelijkskandidaat zag. Het is bijgevolg zeer merkwaardig dat haar oudste broer N.(...) desondanks instemde met jullie huwelijk. Meer zelfs, N.(...) voltrok persoonlijk het religieus huwelijk (zie CGVS, 20/03/2012, p. 16) volgens de sjiitische gebruiken (zie CGVS, 20/03/2012, p. 17) en hij eiste dat het wettelijk huwelijk in Aziziyah doorging, om op die manier ruchtbaarheid aan het huwelijk te geven (zie CGVS, 20/03/2012, p. 6).

Bovendien is het zeer ongeloofwaardig dat deze strenge sjiitische familie op dergelijke lichtzinnige wijze de achtergrond van een huwelijkskandidaat naging. U verklaart namelijk dat N.(...) pas na het huwelijk ontdekte dat u een Koerdische soenniet was. Van een persoon die in een dergelijke strenge familie met de keuze van de huwelijkspartners wordt belast, kan men echter verwachten dat hij zich ten gronde informeert over de afkomst van potentiële huwelijkskandidaten. Hetgeen in casu niet het geval was. U verklaart dat N.(...) weliswaar navraag deed naar u en uw reputatie, maar dat hij niet te weten kwam dat u een Koerdische soenniet was. Vreemd genoeg vroeg hij echter nooit persoonlijk naar uw religie. Hij ging er volgens u van uit dat u sjiit was omdat uw moeder sjiit was, wat hij wel wist, en omdat hij er van uit ging dat alle inwoners van Kadhamiyah sjiieten waren (zie CGVS, 20/03/2012, p. 9 & 16). Dergelijke nonchalante houding van N.(...) is opmerkelijk aangezien u verklaart dat N.(...) lid was van de sjiitische Sadr-groepering en dat hij aan een theologisch instituut studeerde. Van een persoon met een dergelijke uitgesproken een doorgedreven sjiitische overtuiging kan men verwachten dat hij het nodige belang hecht aan de keuze van de huwelijkspartner van zijn zus, en dat hij haar niet per vergissing uithuwelijkt aan een Koerdische soenniet. Zeker niet wanneer hij daarmee een voorzien huwelijk annuleert waarbij de zoon van een machtig politicus betrokken is. Dergelijke houding klemt, te meer omdat uw religieuze achtergrond op eenvoudige wijze kon worden achterhaald: u verklaart namelijk dat uw ontvoeders in 2010 louter op basis van uw naam en identiteitskaart wisten dat u een soenniet was (zie CGVS, 10/11/2011, p. 26).

Als gevolg van de ernstige twijfels over de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen huwelijksperikelen, heeft het Commissariaat-generaal ernstige bedenkingen bij de geloofwaardigheid van de daden van vervolging die uit dit probleem voortvloeien. Dat u een kopie van uw huwelijksakte voorlegt, verandert dit allerminst. Een dergelijk document heeft slechts bewijswaarde indien het ondersteund wordt door geloofwaardige en consistente verklaringen. Dit is hier niet het geval. Bovendien heeft dit document een zeer relatieve bewijswaarde, aangezien er op grote schaal wordt gefraudeerd met dit type documenten (zie Landeninformatie, IRQ2012-010w, toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier).

Wat er ook van zij, uw verklaringen omtrent de door u ingeroepen incidenten zijn eveneens weinig overtuigend.

Het Commissariaat-generaal heeft ernstige bedenkingen bij uw verklaringen omtrent uw concrete vluchtaanleiding, met name de inval in uw ouderlijk huis op 5 februari 2011. In de eerste plaats omdat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over het tijdstip van de inval. U verklaart tijdens het eerste gehoor dat de inval in de avond plaatsvond (zie CGVS, 10/11/2011, p. 25). Tijdens het tweede gehoor verklaart u dat de inval tussen de ochtend en de (na-)middag plaatsvond (zie CGVS, 20/03/2012, p. 11-12). Uit de door u voorgelegde klacht bij de politie blijkt echter dat de inval om 22u 's avonds plaatsvond (zie Documenten, vertaling politieklacht na inval, toegevoegd aan de groene map van het administratief dossier). Het feit dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over het tijdstip van de inval doet bijzonder ernstige twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen daaromtrent. Verder is het opmerkelijk dat u tijdens het inval het huis ontvluchtte en uw echtgenote en uw moeder achterliet bij de agressoren. Het klemt dat u enerzijds een gewaagde actie onderneemt om uw echtgenoot bij haar familie te ontvoeren, maar anderzijds uw echtgenote onmiddellijk achterlaat wanneer u met de consequenties van uw daad wordt geconfronteerd. U verantwoordt uw gedrag door te stellen dat vrouwen niet zo goed lopen en evenmin goed over muren springen (zie CGVS, 20/03/2012, p. 12). Dat u zich op dergelijke laconieke verklaringen beroept, geeft uw verklaringen een weinig oprecht of doorleefd karakter. Verder weet u evenmin te overtuigen over hetgeen zich nadien in het huis afspeelde.

U weet namelijk niet door hoeveel mannen uw huis werd aangevallen (zie CGVS, 20/03/2012, p. 11) of door wie uw moeder werd geslagen (zie CGVS, 20/03/2012, p. 12). U weet evenmin te zeggen hoe ze uw echtgenote meenamen. U vermoedt dat ze onder dwang werd meegenomen maar u kan geen uitsluitend geven over de manier waarop (zie CGVS, 20/03/2012, p. 16). Dat u niet aanwezig was op het incident geldt niet als afdoend excuus voor uw weinig overtuigende verklaringen. U had namelijk nog herhaaldelijk contact met uw moeder (zie CGVS, 10/11/2011, p. 6 – zie CGVS, 20/03/2012, p. 2) en u kon zich desgewenst ten gronde informeren over de gebeurtenissen. Bovendien is het zeer opmerkelijk dat uw moeder de naam van de oom, één van de machtigste mannen van Irak, niet vermeldde bij de politie uit angst voor repercussies (zie CGVS, 10/11/2011, p. 21 – zie CGVS, 20/03/2012, p. 13) , maar dat ze tegelijk wel expliciet zijn zoon en zijn neef bij naam noemt en beschuldigt (zie Documenten, vertaling politieklacht na inval, toegevoegd aan de groene map van het administratief dossier).

Daarnaast heeft het Commissariaat-generaal ernstige bedenkingen bij uw verklaringen over wat er na 5 februari 2011 met N.(...) gebeurde. Het klemt dat u meermaals verklaart dat u over geen enkele mogelijkheid beschikt om u over haar te informeren (zie CGVS, 10/11/2011, p. 11 – zie CGVS, 20/03/2012, p. 3), maar dat u tegelijk verklaart dat u via een vriend en via een vriendin van uw moeder vernam dat N.(...) jullie kind baarde (zie CGVS, 20/03/2012, p. 2-3). Het is dan ook zeer opmerkelijk dat u deze kanalen niet gebruikt om u verder te informeren over N.(...). Verder is het merkwaardig dat u niet weet of N.(...) in 2011 dan wel in 2012 bevallen is (zie CGVS, 20/03/2012, p. 2), terwijl u de ontmoeting tussen N.(...) en uw vriend in november-december 2011 situeert (zie CGVS, 20/03/2012, p. 3). Dergelijke inconsistenties geven uw verklaringen een weinig doorleefd of oprecht karakter.

Ook uw verklaringen over de dreigementen van de oom van N.(...) zijn weinig concreet en komen weinig spontaan of doorleefd over. U vertelt dat de oom meermaals bij u thuis langskwam. U kan echter geen duidelijke indicatie geven over het aantal keer dat hij langskwam of de tijdstippen waarop hij langskwam (zie CGVS, 10/11/2011, p. 12 – zie CGVS, 20/03/2012, p. 8). Evenmin kan u zeggen wanneer precies hij voor het eerst langskwam, u zegt enkel dat het (logischerwijs) in 2009 was, want na zijn terugkeer uit Zweden (zie CGVS, 20/03/2012, p. 7-8). Van een persoon die jarenlang op zijn thuisadres werd bedreigd, mag men verwachten dat hij preciezere en meer doorleefde verklaringen kan afleggen over de verschillende dreigementen, hetgeen in casu niet het geval is. Om dezelfde reden weten de verklaringen over de bedreigingen die uw oom en uw moeder na uw vertrek ontvingen, niet te overtuigen (zie CGVS, 10/11/2011, p. 7 – zie CGVS, 20/03/2012, p. 13-14).

Verder merkt het Commissariaat-generaal op dat u zich niet kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging als gevolg van de twee ontvoeringen.

U beweert dat u tijdens de Ashuura van 2007, 28 januari 2007, een week lang ontvoerd werd. Na een week werd u vrijgelaten (zie CGVS, 10/11/2011, p. 22-23). Nadien verliet u Aziziyah (zie CGVS, 10/11/2011, p. 23) en sindsdien hoorde u niets meer van uw ontvoerders (zie CGVS, 10/11/2011, p. 25 & 26). U kan bijgevolg niet aannemelijk maken dat u omwille van deze ontvoering nog voor vervolging moet vrezen. U legt bovendien geen enkel begin van bewijs voor betreffende deze ontvoering.

Wat de tweede ontvoering betreft: na uw ontvoering heeft u niets meer gehoord van uw ontvoerders (zie CGVS, 10/11/2011, p. 27). Nochtans had u Kadhamiyah niet verlaten zoals ze u hadden opgedragen (zie CGVS, 10/11/2011, p. 26). Aangezien u, ondanks het schenden van hun voorwaarden, niets meer heeft vernomen van uw ontvoerders gedurende de negen maanden dat u nog in Irak was, kan u niet aannemelijk maken dat u nog voor vervolging moet vrezen. Bovendien kan u niet zeggen waarom u werd ontvoerd (zie CGVS, 10/11/2011, p. 26) en of het iets met uw huwelijk te maken had (zie CGVS, 10/11/2011, p. 26). Dit is opmerkelijk aangezien men u gedurende ongeveer één maand zou hebben vastgehouden en aangezien ook duidelijk blijkt dat men u op geregelde tijdstippen zou hebben ondervraagd.

De door u voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Ze zijn namelijk niet van dien aard dat ze het weinig geloofwaardig en weinig consistent karakter van uw verklaringen teniet doen. Uw identiteitsdocumenten en de identiteitsdocumenten van uw familie bevestigen enkel uw identiteit en doen verder geen uitspraak over de door u ingeroepen vrees voor vervolging. De foto van u en N.(...) bewijst evenmin dat N.(...) op 4 februari 2011 in uw huis werd onthaald en dat er daags nadien een vergeldingsactie volgde. Deze foto kan namelijk op om het even welk moment en om eender welke reden genomen zijn. Hetzelfde geldt voor de foto's van H.(...) H.(...). Deze bewijzen allermindst dat u door de persoon op de foto wordt vervolgd. Verder legt u twee politiekachten voor, één van de ontvoering van 2010 en één van de inval in 2011. Dergelijke documenten hebben slechts enige bewijswaarde indien ze worden ondersteund door geloofwaardige en consistente verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Bovendien hebben deze documenten slechts een relatieve bewijswaarde, aangezien er op grote schaal wordt gefraudeerd met dit type documenten (zie Landeninformatie,

IRQ2012-010w, toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier). Uw documenten bewijzen daarom allerm minst dat u zich kunt beroepen op een ge gronde vrees voor vervolging.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merklijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviseerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel – aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling –, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), onderneemt verzoeker een poging om de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel – aangaande de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut –, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, verwijst verzoeker vooreerst naar de door hem uiteengezette standpunten met betrekking tot de vluchtelingenstatus. Voorts stelt hij van oordeel te zijn dat de huidige situatie in Bagdad allerm minst veilig is. Het loutere feit dat de veiligheidssituatie in Bagdad de laatste jaren verbeterd is betekent volgens verzoeker nog niet dat het er effectief veilig is. Tevens wijst hij erop dat een vestiging in het Koerdische Noorden voor hem niet realistisch is. Gelet op het feit dat hij een Koerdische vader heeft is hij weliswaar een Koerd doch hij spreekt de taal niet daar hij werd grootgebracht door zijn moeder, die enkel Arabisch spreekt, aldus nog verzoeker.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: geboorteakte en vaccinatieschema van verzoekers kind.

Bij aangetekend schrijven van respectievelijk 3 oktober 2012 en 26 november 2012 laat verzoeker twee bundels persartikels geworden betreffende de veiligheidssituatie in Irak.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) ernstige bedenkingen kunnen worden gemaakt bij zijn verklaringen omtrent de oorzaak van zijn probleem, met name het betwiste huwelijk met N., daar de door hem geschetste gang van zaken zeer inconsistent en weinig geloofwaardig is, in het bijzonder zijn verklaring dat hij en N. de toestemming kregen om te huwen volledig haaks staat op zijn typering van de normen en waarden binnen haar familie, die verzoeker niet als een geschikte huwelijkskandidaat zag, het bijgevolg zeer merkwaardig is dat de oudste broer van N. desondanks instemde met het huwelijk, het bovendien zeer ongeloofwaardig is dat deze strenge sjiitische familie op een dergelijke lichtzinnige manier de achtergrond van een huwelijkskandidaat naging en men van een persoon met een uitgesproken en doorgedreven sjiitische overtuiging als N.'s broer kan verwachten dat hij haar niet per vergissing uithuwelijkt aan een Koerdische soenniet, zeker niet wanneer hij daarmee een voorzien huwelijk annuleert waarbij de zoon van een machtig politicus betrokken is, (ii) ten gevolge van de ernstige twijfels over de geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen huwelijksperikelen, tevens ernstige bedenkingen kunnen worden gemaakt bij de geloofwaardigheid van de daden van vervolging die uit dit probleem voortvloeien en het feit dat hij een huwelijksakte voorlegt dit allerm minst verandert daar een dergelijk document slechts bewijswaarde heeft indien het ondersteund wordt door geloofwaardige en consistente verklaringen en het document bovendien een zeer relatieve bewijswaarde heeft aangezien er op grote schaal wordt gefraudeerd met dit type documenten, (iii) tevens ernstige bedenkingen kunnen worden gemaakt bij zijn verklaringen omtrent de inval in zijn ouderlijk huis op 5 februari 2011 aangezien hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over het tijdstip van deze inval, het verder opmerkelijk is dat hij tijdens de inval het huis ontvluchtte en zijn echtgenote en zijn moeder achterliet bij de agressoren, hij evenmin weet te overtuigen over hetgeen zich nadien in het huis afspeelde en het bovendien zeer opmerkelijk is dat zijn moeder de naam van de oom, één van de machtigste mannen van Irak, niet vermeldde bij de politie uit angst voor repercussies maar dat ze tegelijk wel expliciet zijn zoon en zijn neef bij naam noemt en beschuldigt, (iv) het klemt dat hij meermaals verklaart dat hij over geen enkele mogelijkheid beschikt om zich over N. te informeren maar dat hij tegelijk verklaart dat hij via een vriend en via een vriendin van zijn moeder vernam dat N. hun kind baarde en het verder merkwaardig is dat hij niet weet of N. in 2011 dan wel in 2012 bevallen is, (v) ook zijn verklaringen over de dreigementen van de oom van N. weinig concreet zijn en weinig spontaan en doorleefd overkomen, (vi) hij zich evenmin kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging als gevolg van de twee ontvoeringen zoals wordt toegelicht, (vii) de door hem voorgelegde documenten niet van dien aard zijn dat ze het weinig geloofwaardig en weinig consistent karakter van zijn verklaringen teniet doen, zoals omstandig wordt uiteengezet en (viii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de

vreemdelingenwet en verzoeker bovendien zelf geen elementen aanvoert die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.5. Na lezing van het administratief dossier is de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat verzoekers vluchtrelaas in zijn geheel ongeloofwaardig overkomt.

Vooreerst acht de Raad het geenszins geloofwaardig dat de familie van N. pas na het huwelijk zou hebben ontdekt dat verzoeker een soennitische Koerd is. Verzoekers opeenvolgende verklaringen hieromtrent zijn overigens niet eenduidig. Bij het invullen van de vragenlijst ter voorbereiding van het gehoor en het onderzoek op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker immers *“Toen ik nog een relatie had met N.(...), namelijk mijn huidige echtgenote, was haar familie tegen ons huwelijk omwille van het feit dat ik Soenniet was.”* (administratief dossier, stuk 20, p. 3). Ook tijdens het eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker aanvankelijk in dezelfde zin *“- Wanneer wist u dat haar familie tegen een huwelijk was? Ze waren altijd tegen ons huwelijk. Het staat vast dat deze stam hun kinderen niet aan soennieten geven of met soennieten laten trouwen. Laten staan een soenniet en geen arabier. Een koerd in mijn geval. Sterker nog. Ze geven dochters niet aan vreemde sjiieten. Dochters werden uitgehuwelijkt aan familieleden.”* (administratief dossier, stuk 9, p. 9). Gelet op deze verklaringen en mede in acht genomen verzoekers bewering dat zijn echtgenote reeds sinds haar jeugd was uitgehuwelijkt aan haar neef (administratief dossier, stuk 9, p. 10), acht de Raad het volstrekt ongeloofwaardig dat de oudste broer van N. toch zou hebben ingestemd met het huwelijk, temeer de rest van haar familie altijd tegen het huwelijk gekant was geweest (administratief dossier, stuk 9, p. 9-12). Verzoeker legde tevens tegenstrijdige verklaringen af omtrent de broer die met het huwelijk zou hebben ingestemd. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde hij dat de jongste broer akkoord ging tegen de betaling van 20.000 dollar, dat deze broer ook getuige was tijdens het huwelijk en dat de oudste broer mede achter verzoekers aanhouding door het Mehdi-leger zat (administratief dossier, stuk 20, p. 3), terwijl hij voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dat de oudste broer van N. zijn akkoord gaf voor het huwelijk, dat deze broer bovendien het religieuze huwelijk zelf heeft voltrokken *“omdat hij zelf zulke zaken organiseert”* en dat deze broer akkoord ging omdat verzoeker hem geld had geleend en ze samen een project zouden opzetten of een zaak zouden starten (administratief dossier, stuk 9, p. 9-12 en p. 23). Gelet op deze verklaringen, waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker en zijn schoonbroer elkaar goed kenden, acht de Raad het des te meer ongeloofwaardig dat verzoekers schoonbroer voor het huwelijk niet zou geweten hebben dat verzoeker soenniet is en dat hij daar pas een jaar na het huwelijk zou zijn achter gekomen (administratief dossier, stuk 9, p. 10). Zelfs indien tegen iedere logica in toch zou worden aangenomen dat de broer van N. aanvankelijk niet op de hoogte was van het feit dat verzoeker een soennitische Koerd is, kan gelet op hoger aangehaalde typering van de normen en waarden binnen de familie van N. – zijnde een zeer strenge sjiitische familie die ten allen tijde wilde vermijden dat N. met een niet-sjiiet of zelfs iemand van buiten de familie trouwde – in alle redelijkheid niet worden aangenomen dat deze broer op een lichtzinnige manier verzoekers achtergrond zou zijn nagegaan. Tijdens het eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker immers in dit verband: *“Hij ging ervan uit dat ik een sjiiet zou zijn omdat mijn moeder sjiiet is en in Kadhamiyah woonde. Hij vroeg niet eens wat mijn strekking was. Hij wist dat ik geen interesse en belangstelling had voor religieuze discussie onderwerpen en dat ik onafhankelijk ben in mijn denkwijze en geen partij kies. (...) hij kende me en ging er van uit dat ik een sjiiet ging zijn.”* (administratief dossier, stuk 9, p. 9 en p. 12). Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing mag een dergelijke nonchalante houding verbazen van een persoon die lid zou zijn geweest van de sjiitische Sadr-groepering en aan een theologisch instituut studeerde. Waar verzoeker in voorliggend verzoekschrift betoogt dat de broer van zijn echtgenote zich wel degelijk informeerde over zijn achtergrond maar dat hij erin slaagde om hem te overtuigen, hetgeen aanzienlijk vergemakkelijkt werd door de sjiitische afkomst van zijn moeder, waarmee hij in wezen blijft steken in het herhalen van zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen in dit verband, vermag hij geenszins afbreuk te doen aan voorgaande overwegingen. Voorts is het de Raad niet duidelijk op welke wijze verzoeker meent de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te kunnen herstellen waar hij argumenteert dat een gemengd huwelijk niet evident is en het dus tevens niet opmerkelijk is dat de broer van N. zich hierdoor liet overtuigen en een en ander niet tot op het bot uitspitte. Immers, enerzijds haalt verzoeker aan dat een gemengd huwelijk niet evident is en anderzijds gebruikt hij dit als verklaringsgrond om uit te leggen dat daardoor de controle door de zeer strenge sjiitische familie van zijn echtgenote, die ten allen tijde wilde vermijden dat zij met een niet-sjiiet of iemand van buiten de familie trouwde, slechts oppervlakkig was.

De geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden huwelijk wordt verder ondermijnd door zijn bewering als zou hij officieel gehuwd zijn in december 2008 doch zijn echtgenote tot 4 februari 2011 bij haar familie bleef wonen omdat haar ouders tegen het huwelijk waren. Dit klemt des te meer daar verzoeker verklaarde: *“(...) Het was gebruikelijk in de stammencultuur dat de familie van de man na het afsluiten van de huwelijksakte de vrouw op een persoonlijke wijze bij haar ouderlijk huis gaan ophalen. De ongeschreven regel luidt dat de vader van het meisje of de oudste broer haar persoonlijk overhandigt aan de toekomstige partner. (...)”* Verzoeker overtuigt dan ook geenszins waar hij enerzijds beweert dat de familie van zijn echtgenote toestond dat zij in het huwelijk zouden treden omdat de oudste broer van zijn echtgenote akkoord was met het huwelijk doch hij anderzijds voorhoudt dat zijn echtgenote na hun huwelijk bij haar familie in Aziziyah bleef wonen omdat haar familie tegen het huwelijk was en de oom en neef van zijn echtgenote na het huwelijk terugkeerden naar Irak en eisten dat verzoeker en zijn echtgenote zouden scheiden (administratief dossier, stuk 9, p. 10-12 en stuk 3, p. 9).

2.6. Met betrekking tot de inval in zijn ouderlijk huis op 5 februari 2011, voert verzoeker aan dat hij niet lichtzinnig een klacht van een dergelijke ernst zou neerleggen, te meer daar de oom van zijn echtgenote een machtig man is. Hij bevestigt dat de door hem aangehaalde aanval wel degelijk plaatsvond en stelt dat het feit dat hij alleen vluchtte niet hoeft te verbazen. Hij verduidelijkt dat hij in het hele verhaal als de grote boosdoener wordt beschouwd waardoor het gevaar voor repercussies voor hem het grootst was zodat hij alleszins zichzelf reeds in veiligheid diende te brengen.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker de in de bestreden beslissing vastgestelde contradicties inzake het tijdstip van de inval niet betwist, laat staan ontkracht zodat de motivering dienaangaande in de bestreden beslissing onverminderd staande blijft en beschouwd wordt als zijnde hier hernomen.

Voorts kunnen de uiteenzetting en beschouwingen in het verzoekschrift allerminst de motieven van de bestreden beslissing ter zake ontkrachten. Zo de oom van zijn echtgenote daadwerkelijk een zeer machtig man is, zoals andermaal wordt bevestigd in het verzoekschrift, en verzoekers moeder uit angst voor repercussies diens naam niet vermeldde bij de politie, acht de Raad het onbegrijpelijk dat zijn oom en zijn neef wel expliciet bij naam worden genoemd en worden beschuldigd. Er kan immers in alle redelijkheid worden aangenomen dat ook dit repercussies tot gevolg zou hebben. Evenmin geeft verzoeker in voorliggend verzoekschrift een plausibele verklaring waarom hij alleen het huis ontvluchtte en hij zijn echtgenote en zijn moeder achterliet bij de agressoren. Dat hij als de grote boosdoener wordt beschouwd en het gevaar voor hem het grootst was, kan niet in het minst overtuigen. Immers, zo verzoeker zou worden gevolgd in zijn verhaal dat de familie van zijn echtgenote tegen hun huwelijk gekant was, dat zijn echtgenote om deze reden gedurende meer dan twee jaar na het huwelijk bij haar familie is blijven wonen, dat zij door de oom van zijn echtgenote werden bedreigd en werden verplicht om uit de echt te scheiden en verzoeker zijn echtgenote op 4 februari 2011 zonder toestemming van haar familie ophaalde toen ze op bezoek was bij haar zus – quod non – kan in alle redelijkheid worden verwacht dat wanneer de familie van zijn echtgenote in het gezelschap van gewapende mannen opdaagt aan verzoekers huis in Bagdad, zij niet alleen hem kwaad zullen willen berokkenen maar tevens zijn echtgenote zullen willen ontvoeren, hetgeen blijkens verzoekers verklaringen ook gebeurde (administratief dossier, stuk 9, p. 25 en stuk 3, p. 8). Dat verzoeker aldus alleen het huis ontvluchtte en zijn echtgenote en moeder aan hun lot overliet, is weinig aannemelijk. Tot slot wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er terecht op dat verzoeker niet kan toelichten wat er zich na zijn vlucht in het huis heeft afgespeeld, terwijl hij nadien nochtans herhaaldelijk contact had met zijn moeder zodat hij zich grondig kon informeren over deze gebeurtenissen. Tegen dit onderdeel van de motivering wordt in voorliggend verzoekschrift geen verweer gevoerd zodat de motieven van de bestreden beslissing dienaangaande staande blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.7. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing correct opgemerkt dat ook verzoekers verklaringen over de dreigementen van de oom van zijn echtgenote weinig concreet zijn en weinig spontaan of doorleefd overkomen, terwijl nochtans van een persoon die jarenlang op zijn thuisadres werd bedreigd mag worden verwacht dat hij precieze en doorleefde verklaringen kan afleggen over de verschillende dreigementen. Ook dit onderdeel van de motivering wordt door verzoeker niet betwist zodat de motieven dienaangaande overeind blijven en beschouwd worden als zijnde hier hernomen.

2.8. Het voorgaande volstaat naar het oordeel van de Raad om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker beweerde huwelijksperikelen, noch aan de voorgehouden daden van vervolging die hieruit zouden voortvloeien. De vaststelling dat verzoeker niet kan toelichten wat er na 5 februari 2011 met zijn echtgenote gebeurde, is bijkomstig en niet determinerend. De

argumentatie dienaangaande in het verzoekschrift, namelijk dat verzoeker er niet in slaagt zich over N. te informeren doordat noch zijn vriend noch de vriendin van zijn moeder rechtstreeks en persoonlijk contact hadden of hebben met zijn echtgenote, dat het gegeven dat zij op de hoogte zijn gekomen van het feit dat N. het leven heeft geschonken aan een kind nog niet betekent dat zij volledig op de hoogte (kunnen) zijn omtrent het reilen en zeilen van zijn echtgenote, dat hij geen verdere informatie betreffende zijn echtgenote kan bekomen omdat niemand uit zijn familie of kennissenkring rechtstreekse contacten met haar onderhoudt of kan onderhouden en dat N. door haar familie werd meegenomen en zij wellicht dus ook zo veel mogelijk van verzoeker en zijn naasten zal worden afgeschermd, vermag dan ook niet de geloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven te herstellen en de beoordeling van zijn asielaanvraag in een ander daglicht te plaatsen.

2.9. Tot slot oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker zich evenmin kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging als gevolg van de twee ontvoeringen. Verzoeker betwist deze gevolgtrekking en stelt dat precies het feit dat hij maar liefst twee keer het slachtoffer werd van een ontvoering op een afdoende wijze een gegronde vrees voor vervolging aantoont. Een dergelijk verweer, waarmee verzoeker blijft steken in het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van asielmotieven en het uiten van blote beweringen, is niet afdoende om de pertinente motieven van de bestreden beslissing dienaangaande, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij echter in gebreke blijft.

2.10. De door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten op generlei wijze betwist zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

De als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde documenten, door verzoeker omschreven als de geboortakte en het vaccinatieschema van zijn kind, zijn niet voorzien van een eensluidend verklaarde vertaling in het Nederlands zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. In toepassing van artikel 8 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden deze stukken niet in overweging genomen.

2.11. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.12. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. In zoverre verzoeker zich voor zijn verzoek om subsidiaire bescherming beroept op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, herhaalt de Raad dat verzoekers vluchtrelaas ongeloofwaardig werd bevonden zodat hij zich niet langer kan baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Immers, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Irak" "*De actuele veiligheidsituatie in Centraal-Irak - BAGDAD*" van 5 januari 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie/stad Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit hoger aangehaalde SRB alsook uit de als bijlage aan de verweernota van 11 juni 2012 gevoegde update van

de veiligheidssituatie (Cedoca-antwoorddocument Chronologie Irak 2012/2 van 9 februari 2012) en de ter terechtzitting neergelegde Subject Related Briefing (SRB) "Irak" *"De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak - BAGDAD"* van 16 juli 2012, waaruit blijkt dat de vaststellingen en conclusies van de SRB van 5 januari 2012 nog steeds gehandhaafd blijven, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak/Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit geen situatie is van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. het leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt. Uit verzoekers verklaringen blijkt niet dat hij behoort tot een van de risicogroepen tegen welke in toenemende mate doelgericht geweld wordt gepleegd. De Raad is dan ook van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen. Met het louter betwisten van deze inschatting van de veiligheidssituatie in Bagdad en de argumentatie dat er door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing op wordt gewezen dat er nog steeds (recent) aanslagen op willekeurige burgers gepleegd worden en dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, dat er ook op Youtube talloze beelden te vinden zijn betreffende aanslagen gepleegd in zijn regio van herkomst en dat het loutere feit dat de veiligheidssituatie in Bagdad de laatste jaren verbeterd is nog niet betekent dat het er effectief veilig is, brengt verzoeker geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Ook uit de talrijke bijgebrachte persartikels kan geenszins blijken dat de actuele situatie in Bagdad er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van vernoemd artikel. In zoverre de artikels betrekking hebben op Bagdad, bevestigen zij grotendeels de analyse gemaakt in hoger genoemde SRB's en tonen ze aan dat de incidenten eerder gericht van aard zijn: aanslagen gepleegd op sjiieten, overheidsambtenaren, leden van de veiligheidsdiensten, politie, militairen, private bewakingsfirma's en Sahwaleden, waarbij ook burgerslachtoffers vielen. Hieruit blijkt echter geen situatie van "open combat", noch wordt melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

In acht genomen wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.13. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS